

Dedem Ali Nihat Arıcan'a

Levent zbek

1966'da Ceyhan'da doğdu. 1987'de Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik Bölümü'n bitirdi. Halen Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi İstatistik Bölümü'nde y.doçent olarak çalışmaktadır. Koridor dergisinin yazı işleri müdürlüğü ve editörlüğünü yapmaktadır.

Kimsesiz Şiirler

Levent Özbek

© Bu kitabın Türkiye'deki her türlü yayın hakkı Gazi Kitabevi Tic. Ltd. Şti'ye aittir, tüm hakları saklıdır. Kitabın tamamı veya bir kısmı 5846 sayılı yasanın hükümlerine göre, kitabı yayınlayan firmanın ve yazarlarının önceden izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemiyle çoğaltılamaz, yayınlanamaz, depolanamaz.

Yazar İletişim

l_ozbek@yahoo.com

Kapak Tasarımı

Erkal Tülek

Arka Kapak Fotoğrafi

Oktay Kış

Editör

Volkan Şenkal

Baskı

ÖzBaran Ofset Matbaacılık
İvedik Org.San. Ağaç İşleri 21. Cad.
600. Sokak No:1 İvedik/ANKARA
(0 312) 394 45 71

Birinci Baskı

2010

Baskı Yılı

Mart 2010

ISBN

978 - 605 - 5543 - 10 - 5

GAZİ KİTABEVİ TİC. LTD. ŞTİ.

MERKEZ

Döğol Cad. 39/C Beşevler, ANKARA
Tel: 0 312 223 77 73 - Faks: 0
312 215 14 50

ŞUBE

Taşkent Cad. 5/B Bahçelievler 1.
Cad., ANKARA
Tel: 0 312 213 32 82 - Faks: 0 312

güvercinler çabuk unutulur yaşadıkları yerleri	8
hayat.....	10
bahardan yaza.....	12
yazdan sonbahara.....	17
hayali aşk üzerine perde I	20
hayali aşk üzerine perde II.....	22
hayali aşk üzerine perde III.....	24
hayali aşk üzerine perde IV	27
hayali aşk üzerine perde V.....	28
hayali aşk üzerine perde VI	29
bir köşede kaldım uçsuz bucaksız mor	39
kara deliklere selam kelim olsun	40
güvercinler gezer.....	42
sakince/ duende.....	44
kendinden habersiz geçen günler	46
öğrenmek zor	47
ben ne yazsam kimsesiz kalır	48
geceyi kökünden söküp toprağa atan.....	50
süpürge.....	52
yarasını yalayarak iyileştirebilenlere	53
çürümüş bedenime ortak olan kurtlara armağandır.	54
kuzey	56
ölüme geçit yok.....	57
bu şehir çürüdü	58
bitemeyen şiir.....	59
olasılık.....	63
çalıntı aşk.....	64
kendime	65
dans	66
yılan kale	68
sessizce giden bir geminin arkasından büyük umutlarla... ..	72
dedeme mektup.....	76

aşkınız rasgelsin 78

topraksız kaldın yine

yazdığım ne varsa her harfi birer birer çıkarın
geride kalan boşlukları haneme yazın
adresim sorulmazsa bilin ki yalnızım

düşünürken tek başına kalmış bir heykel
bilin ki yüreğim onun için ağlar
safra kesemdeki tüm taşlar onu onarmak üzere

öyle keser ki bıçak boğazımı
kan bile damlamaz kurumuş bir toprağa bakarken
sonra, sonrası mı içimde bitmeyen hüznün

ben bir bedeviyim kendini bilmez
hangi yola çıksam fakirlik saplanır alnuma
gidemediğim yollar hep kapalı

mezar taşım bir güvercinin kanadında kalsın
gözleri merakla baksın düşerken cesedim
pazarlar kurulsun, insan pazarı, satmak için

bir yarı olan geçerken uğrasın
bu hal neden diye sorsun bana
iyi yolculuklarla uğurlayayım hayata

yaşama dair

toprak sahibini gözler
hasat mevsimi geldi mi
duvarlar örülür birer-birer
dostların düşmanların üstünü örter

güneş ay çiçekleri gibi açar
kalırsın bir başına
kanatsız arılar tepende uçar
geçmiş gelecek çaresiz kanar

ay dolandı mı tepende
bir rüzgar savurur kokunu
kalırsın tek başına
yalnızlığın bulamaz yolunu

harcarken kuruş kuruş yaşamı
zaman bitti dersin
kimse bakmaz yüzüne
tepetaklak sahipsiz kalırsın

portakal çiçekleri toplarsın
nergisler, karanfiller
sarılırsın düşlerine
son bir rüya görmek istersin
avuçlarında alınteri
gözlerini silersin
nehirlere sığmazsın
ağlarsın ağlarsın

güvercinler çabuk unutulur yaşadıkları yerleri

çığıklar atıyorum güneşin terkedip gittiği boşluğa
karanfilleri teker teker soyuyorum geceden
ellerine bırakmadığım nergislerden boşluğa düşüyorum
sırlısıklam acıların içerisinde yoksullaşıyorum
bir durak var içimde kendimi yolcu edemediğim
evrene aşılıyor yüreğim
damarlarımda atıyor çığıklar
gidiyorum gidiyorum geri dönemiyorum
bedensiz bir mumya gibi ağlıyorum içimdeki acıyı büyüterek
her yanımla toprak kokusu

rayından çıkmış bir rüzgarın koinunda şimdi parmaklarımı
kavuşmayı bekleyen bir kanarya
kokusunu kaybetmiş bir karanfil
ışığa hasret bir güvercin

tarihi geri çeviren fırtınalar yanı başımda
farkında olmadan geçen zaman
inat etmiş gülüyor

gittim avuçlarımla tırmalayarak rüzgarları aştım
geldim tüm fırtınalardan ayrı kalarak
saçtım saçlarımı kimse görmeden
saçıldım saçlarına girdim güneşe gizlenerek
oturduğum kaldım parmaklarımı yedim
hazır bir sofraya kuruldu gözlerime bakmadım

gitme
uzaklar dar gelir yüreğimize
sakince kanatlarını aç
kanatlarını rüzgarlara vurma
vuracaksan saçlarıma düş
farkında ol
demir gibi sert olma
kırılganlığını bana
çelikten sert geçmişi peşinde bırak
ayaklarında mutluluk gezinsin
tırnaklarında birazcık umut

gittin ve dikenli sarmaşıkların keskin kokusunda kayboldun
nergisleri kıskandıran hiçliğe bıraktın
sarmaşıkların koynunda sessizliğe büründün
yılanlar sardı her yanını
yamacına geldim yılanları içine çektim
kara bir kartal gibi pençelerimi yılanların kalbine vurdum
geçemedim yüreğinin el değmedik köşelerine
durdum
soluk alıp verdim
düşündüm
baktım gözlerine
gözlerine girdim tüm geçmişimle

sarmaşıklar gün batımına inat tırmanıyor gökyüzüne
içimde kalan sevgi kırıntıları çoğalıyor
herhangi bir şekilde dönüyor dünya
evren her an yeniden yeniden can atıyor
sevgiler bir çift karanfil oluyor kimi zaman
aykırı bir uçuruma düşüp kendimi bırakıyorum
kollarınla tutacak gibi oluyorsun
kimseler duymadan kulağıma masallar anlatıyorsun

hayat

kimsesiz gezinen göçmen kuşlar ortalıkta yokken
birdenbire koptu bir kıyamet

ölümün varlığı yadsıdığı hiçliğe inat
rahme düştü bir cerahat
nefret ve kinden doğdu bu hayat

sakladılar can sıkıntılarını tanrıların
yağmurlardan düşen bulutlar
göz yaşlarıyla toprağı karıştırıp kilden bir adam yarattılar

savruldu kayalıklarda rüzgarlar
söylenceye göre
tanrılar sevişerek gerdeğe girmişler

başa yükken çene
kıvrılacak yer bulamayan beyin
ayaklardan pençe yapmayı bıraktı

tutmak için sevinçleri
sırılsıklam ter içinde kaldı yürek

düş görmenin olağan koşullarında
uykulara dalan beden
geceyarıları içine kapandı
tuttu birileri ego dedi
yok bilinç-altı

korkuların teslim bayrağı yakıldı
topladı kırlangıçlar çamurları
her gün bir aşk yaratıldı
işte o zaman
geçmiş hüznlerle
yağmur duasına çıkıldı

çığlıklarına el attığında
marifet gibi
haykıracağım
sıcacık bir gülüş kalacak geceden geriye
utanıp gözlerinde yeniden doğacağım

bahardan yaza

mayıs

I.

güvercinler gülerdi geçmiş zamanda
tutup kanatlarına takılırdım usulca
gün gibi ortadaydı sevgi
nehirlere sığmaz taşardı

bir ayrılık geldi önce
sonra kışkırtıcı bir sonbahar
gömdü kendini serseri aşk
kabına sığmadı yalnızlık
kaldı geriye

II.

geceleri çıkarım kopan uçurtmaları kovalamaya
bir bakarım çocukluğum çıkar önüme
bir bakarım tüm renkleriyle deniz
çabucak sabah oluverir
gidecek gemi bulamam
akşamı beklerim sabırla
nasıl gittiyse öylece üstüme kapanır
sarılır kalırım her geceye

III.

üstüme düşen yıldızlardan yorgam yapsam
denizler darılır
korkarım
dalga kırandaki ışıklardan güneş yapsam
geçmişe ihanet

sayıklar ağustosböcekleri cehennemde
hangi mayıs ayından sonra geldi haziran diye
sorar cevap bulamazlar
her ayyaş kendi yalnızlığını arar

korkar kalır yüreğim sahipsiz göçmen kuşlara inat
gözlerine takılmadan gözlerim boşuna geçmiş bir hayat
usulca giriverir göğsüne aşk
güneşli günler geçer haber vermeden

ey gece tanrısı yap bir ihbar
tanrıçaların koynunda aşk bir rüzgar
atıver denizlere geçmişe
yanağından gayri
sevda gündüzlerde bir sansar

IV.

karıncalar
yaşamı
sürüklediler birer birer yuvalarına
serçeler
otları
kırlangıçlar
çamurları
kalan
avuç dolusu hüznün
bana

V.

aynı durur mu
aynadaki bedeninin
alnından fırlar
çatıya bir güvercin

elin yetişmez
yüreğın kaşınır
rüzgarlar savurur zamanı
gerisi toz toprak

VI.

bir çocuğım olsaydı,
kız çocuğı olurdu,
gözleri güvercin kokardı,
yanaklarından toplardım yaseminleri,
öpünce
karanfiller dans ederdi yüzünde

VII.

bozkırda
bahar rüzgarları eser
taaaaa
derinden gelir yüzüne
serinliğı
avuçlarını açarsın
yeni doğmuş bir bebeğın
süt kokusu
burnunda tüter
yaşamak bu dersin
nefes almak yıldızlardan

topladım karanfilleri
birerrr birerrr

kabına sığmadı yalnızlık

istasyona bırakıp geleceği
geçmişe demir atan
göçmen kuşlar gibi
sevinçleri tazeledim
fırından yeni çıkmış
ekmeği katık yaptım hüznüme

kırlangıç mevsiminde
fırtınalar eskirdi
eskiden
şimdi
tüm fırtınalar kırlangıç

zamanı önüne katıp
yolculuklara çıkardı
güvercinler
bir çocuğun gülüşlerinde kaldı
karpuz çekirdekleri

VIII.

yıldız tozları can vermiş bedenlere
öyle diyorlar
bakınca onlara
geçmişe demir atıyormuşuz
gelecek ellerimizdeymiş
oysa biz büyütüyoruz hüznü
salkım salkım akarken hayat

IX.

sabahın geceyi katlettiği saatlerdi
güneş sabırsızca sırasını bekliyordu
el-ayak çekilmişti
kirlenmiş tepsileri didikliyordu bir martı
sahipsiz akan zamanı kollarından tuttu günebakanlar

sigarasından bir hayatı içine çekti
üflediği dumanda yaşam buldu güvercinler
bedenine bulanmış ayrılığın terinden miras yarattı
sevinçle tazeledi hüznü
teker teker toplayarak gökyüzüne fırlattı deniz yıldızlarını
küçücük bir adam

sözcükler elbiselerinden çıkarıldı
konfeksiyon oldu artık konuşmalar
terziler tarihe karıştı
mezarlarımızı kazıyor komşular

yazdan sonbahara

uzayıp giden geceyi omuzlarından tutup silkeliyorum, eskimiş yollardan kalan hüznün dolu bir yalnızlık dökülüyor geriye, çıkıp karşıma saklambaç oynadığımız mahalle aralarından bir top getiriyor, oysa yaz gecelerinde, evin damında, düşen yıldızları toplardık avuçlarımızla.

I.

sabah ezanından sonra başlar
ölüm çığlıkları atmaya ağustos böcekleri
yasemin kokuları bedenini kaplar
güneş gelmeden gözlerinde mevsimler açar

sararmış yapraklar gibi ömründen düşer aşklar
tutamazsın yaşam kendini saklar
çaresizce ağlarsın tek başına
başaklar bir gün hep beraber doğar

II.

aşkı bir rüzgarda bırakıp fırtınalara kavuşmak vardı
savrulup sonbahar yaprakları gibi toprağa düşmek
sonra da sıkıca tutmak ellerinden sevgilinin
saçlarına girip çıkmamak

geceler boyu sayıkladım
gündüzler gelecek mi diye
gelecek mi sevgili diye
görecek miyim gözlerini diye

ses vermedin gelecek misin

gün gibi ortadaydı
nehirlerin denize kavuşması
ne sen geldin bana
ne ben kavuştum nehirlere

yazık oldu geçen zamana

ağlamak geldi önce

III.

güneş açınca kollarını tarihe
kuşlar geride bırakıp geçmişİ
uzaklara kanat açtılar

imkansız olasılıkları yaratan yaşam
düpedüz sonbahara yenildi
sarı yapraklar savruldu yeniden

IV.

topladım yıldızları
bire birer öperek gözlerinden
kabına sığmadı yalnızlık
kırmızı karanfilleri ektim
gülüşlerine

V.

yönünü bulmuş kırlangıçlar
sıcacık kanatlarıyla zamanı sarmakta
yaramaz bir çocuğun sancılı elleri
çamurdan yuvaları yıkmakta
gibi acımasız

içimde büyüyen çığ
rüzgarı önüne katıp kovalayan bir kar tanesi
sevinçleri kederlere yüklemiş
gebe kadının yüzündeki tebessüm
gibi kimsesiz

VI.

bir tren rayına benziyor yaşamım
geçtikçe üstümden parlıyor
savruluyorum gökyüzüne

rüzgarlara ters kanat açan kırlangıçlar
başımın üstünden geçip gidiyorlar
el sallıyorum birer birer

tüm olanaklarına sahip hayat
kopuverip dağılıyor ufacık bir fırtınada
gözlerimi kapamaya korkuyorum
geçiverip gidecek diye

ne sen geliyorsun bu karanlıkta
ne ben kanatlanıyorum
gece üstüme kapanıyor
doğuruyorum yalnızlığımı

VII.

kentin geceyarıları içerisinde kaybolup gidiyorum
yüreğimdeki sıkıntılar peşimde koşuyor
sararmış yaprakları birer birer yakıyorum
yağmurlar gelecek ardın sıra
biliyorum

hayali aşk üzerine perde I

aşk bir konaklamadır. ödünç alınan türkülerdir sevgiliden. kimi zaman söylenen, bazen de unutulunan. aşk bir dünya kurmaktır. gözlerde yaştır, damıtılan, anılarda gizlenen. aşk bir çift gözdür, rengini kim bilir. hangi sevdadan kalmıştır, bir ben bilemem. aşk bir tutsaklıktır, kim bilir ne zaman çıkar, yüreklerden af yarası. cezası idam. söylesene sevgili, aşk yarası nasıl sarılır, elde avuçta bir tutam pamukla gelsen de saramazsın. bunları yaz bir kenara sevgili, hayali aşkların pençesindeyim, her vuruşta varolan bir düşün içindeyim.

acı bir gülün kokusunda, içine çekeceksin beni, geldiğimde ellerim boş, gözlerim ağlamaklı. sarhoş diyeceksin. çek git, geldim işte. ve gidiyorum, bütün adresler bana, bütün yollar sana, kim bilir hangi sevda öksüz, hangisi aşksız büyüdü. bir ben bilemem.

haciz memuruyum aşkın, içimde zapt edilmemiş aşkların çaresizliği. bir seni büyüttüm, bir de kendimi, gece de bitiyor, güvercinler de gitti. kim kalır benimle, aciz dostum şaraptan başka.

kırmızı renklerden gökkuşağı yapardım sana. uçurtmalardan bir gökyüzü, çocukluğumdan bir sır. söz vermiştin, masallar anlatacaktın çalıntı bir aşktan. yoksa ödünç mü aldın bir aşkı kerem ile aslıdan. leyla ile mecnun sözleştiler ben buradayken. olsun bırak yarım kalmış aşkları ve ödünç sevdaları, kim bilir ne kalır geriye bir yaşamdan. çözüldü bu aşk, beynimin hücrelerinde, gecenin düşünde düşen yıldızlar kadar yalnız ve bir o kadar berrak. aşk susmaktır, yeri geldiğinde bir es sesidir la'nın kan kardeşi, do'nun kalleşliği ve si'nin dostluğu. do major akorunda bir aşk yaşamıştır kerem ile aslı. bütün çalgıların akoru bozuk, tıpkı sesimiz gibi. sen yıldızlar kadar

uzak... olsun, yeter de artar bu aşk. şimdi ayrılma zamanı geldi. bir o kadar da perişan bu aşk. hangi acilin kapısını çalmalı, hangi depremi yaşamalı. kaybolan bir tüp kan, gönlümün yarası. işte orada. güneş kadar parlak.

ağaç

yağmur altında ıslanmış
boylu boyunca dolanmış dalları
yaşamı kucaklar

ışıldı fısıldar gözlerden
duyulmayan ses derinden bağırır
savrulur rüzgar
kocaman bir yaprak kaderine ağlar

susar ağaç yapraklarıyla
kan kusar gözleriyle
bitmeyen bir sızı
yapışır kalır dudaklarda

kitaplar yakılır birer birer
eskitebilir sevdalar
ormanın kıyısında kurtlar ağlar

çeker içini
çaresiz gelecektir
beklenen hayat.

hayali aşk üzerine perde II

hayali aşkların senaryosunu yazan senaristin ana kahramanının evrendeki tüm yıldızları yakalamak üzere yola çıkışı üzerine kısa metrajlı filmin traji-komik sahnesi...

kardan adam

kardan bir aşkı bu
evlerin saçaklarında
hüzün rengi bırakarak
gelen lodosla çekip gitti

gelecek misin giden gemiyle
kemanını çal da gel
martılar şarkımızı söylesin
bak kollarım ateşten güneş
yüreğimdeki aşk
kimsesiz bir sokak

sokulurken yüreğine
ılık bir meltem esecek
tüm çiçeklerini açacaksın
kırlangıçlar gerilerde kalacak

yağmurlarla geleceğim
yaktığın şehre
tüm şehri kirleterek
bekle beni
gökkuşağının altında
nar çiçeklerinden taç yaptım
saçlarına takacağım

kardan bir aşkı bu
iki parça kömür
bir havuçtan başka
çocukların çığlıkları kaldı
geriye
bir de gönlümde kara-kış

ve
kardan adamın
kardan kalbi
kardan bir aşkıta çığ oldu
güneş çek git
yeter bu kar-kış
paramparça olmuş aşk
kardelen açacak

hayali aşk üzerine perde III

bir fırçanın tuval üzerinde gezintiye çıkmadan önce
o kadının parmaklarında nefes alışını üzerine bir deneme...

tuval

I.

önce su vardı
sonra toprak
güneş renkleri
ve
ötekilerden apayrı
uzak gururlu bir yıldız gibi
o kadını yarattı

yıllardır gizli kalmıştı
değerli taşlar gibi yapayalnız
çok uzakta bir kentte
bir tuvalin önünde

II.

o kadın
yitirecek şimdi tuvalin önünde
beynindeki en coşkulu an
tüm renklerden bir yaşam sevinci doğuracak
cırılçıplak kalmış bir korkudan

çılınca göle dalış bu
deli dolu akıntılar içinde
var gücüyle sağa-sola vurmakta
elindeki boyadan içgüdüğü
dupduru gelecek tuvale sezgisi

III.

durmadan yolculuk değil mi sonsuzluk
sonrasızlık zaman içinde yolculuk
yaşamın eksiksiz yürek atışları
vururken fırçayı tuvale
duyulur kasılan genişleyen sesi

IV.

tek başına
bekle beni
ötekilerden apayrı
arıtıp tekleştir
birbirine karışmayan
iki bütün
sevgiyi bile geçer
kuşatır aşkı

V.

sıcaklığında sürtüşün bedenim
yoketsin yalazların
tekliğime indirge
arıt sonsuza değin

arama hiç başka yerde
önünde boş bir tuval
elinde ıslak boyaya batmış koca bir fırça
parmaklarında aşk bir rüzgar

VI.

tüm çığlıkları
yeniden doğur
yalnızlığa itilirim
bir ayrılığa
değerli taşlar gibi apayrı tek olurum
dölyatağında
bitmesin bu renk

VII.

tüm renkler sustu
kaldım tek başıma
hayali bir şehirde
hayali aşkları susuyorum
eflatun bir gecede
yanardağ renginde
imgelerimi boyuyorum
susadım apayrılığına
açtım susuşunu
gökkuşağının altında
geçiyorum geceden
bekle beni mor mavi karanlıkta
gelirim belki usulca
kanat çırpar sevincim kırmızı-mavi

hayali aşk üzerine perde IV

sen gelince
tüm pınarlar
çağlayan olacak
tüm fırtınalar
gülücük
tüm kuşlar dansedecek
sen gelince
dudaklarımızda eriyecek
kara kış

dokununca tenine
papatyalar açacak
paganini'nin ezgisinde
kemanın olacağım
işte o zaman
kıskançlıktan ölecek
mozart amcamız

hayali aşk üzerine perde V

bir güvercinin kanatlarında
içimizdeki hüznü uçuralım
ruhlarımız maviye boyansın
kavrulsun gözlerimiz

karışınca gözyaşımız
doğacak en güzel gökkuşağı

sen ki uzak bir kentte
yalnızlığı doğuran kadın
ayakların buz
gözlerinde güneş
ben ki
hayali bir türküde yitik bir es

saçlarında
bir yağmur tanesi olmak isterdim
ılık bir rüzgar gibi
kederleri gemilere yükler
sulara dönerdik
en sahipsiz gecelerden
dokurduk aşkı

hayali aşk üzerine perde VI

I. kimsesiz bir şiire verdim adını

ağlıyordum
ağlıyordun
gözyaşlarımızla ördük hüznü
sonra güldün
gözlerin gülücük tarlası oldu
papatyalar da güldü
nergizler de
elele tutuştuk
yeter bu kar-kış dedin
çıkardın güneşe
yüreğindeki karanfilleri

yalnız bir ağacın altında
bekliyorum seni dedin
gözlerim gülücük tarlası
yüreğimde sımsıcak bir karanfil
uzatıyorum ellerimi
bitsin bu kar-kış.

II.

rüzgar

bir ilk bahar rüzgarında
yapraklarla uçuşmak
gözlerinde güneşi beklemek
sonra da alıp başını gitmek
ne güzel olur
bir bilsen
aç yüreğinin kapılarını
girsin bu rüzgar

III.

bir şarkının ezgisinde
kendimizden geçelim
elim yüreğinde
toplayalım aşkı
bırakalım gitsin hayat
gözlerimiz yeter bize
aç yüreğini
bitsin kara kış

IV.

şeftali kokusudur tenin
dokununca ellerine biliyorum
gözlerin kırmızı karanfil
saçların ilkbahar yeli
tüm kokunu çekiyorum
tüm renkler suskun
tüm kokular küs

yazarım dağlara

I.

sen karanlıklara
gülücük dağıtan kadın
yolun düşerse
buralara
kapı açık
yüreğimde adın
yorgun düşerse
pmekten dudakların
yazarım dağlara
bitmez hasretin

II.

bu bir hayali aşk
ne kuşlar kanat açar güneşe
ne de ılık meltemler eser
takvimsiz bir aşk bu
her mevsim intihar eder

III.

aşk tek kişilik
yaşanır yalnızlıkta
gecelerden yorgan yapılır
soğuk ayazlarda
ılık meltem olur aşk
kitaplara sığmaz yalnızlık
kor olur yakar
soğuk yapışır kalır alınına

IV.

sahipsiz gecelerde
ellerimden tutuyorsun
mevsimsiz aşkları doğuruyorsun
takvimsiz günlere boğuyorsun
güzel bir çift laf etmiyorsun

dimdik gururlu
bir yıldız gibi parlıyorsun
karanlıkları aydınlatıyorsun
yüreğimdeki boşluklara ağlıyorsun
biliyorum
çok yorgunsun
içimi çekiyorum
bilmiyorsun

ahşap bir gece

aşk vaktidir bunun adı
ahşap bir gecede gelir üstünü örter
yağmurlar karışır toprağa
susamışçasına

küçücük parmaklarıyla
tepesine çıkar gecenin
kavuşur gülüşler yalnızlığa

paramparça olmuş kar
sımsıcacık bekler yüreğinde
uçurumlar saklar gözyaşlarını

kanatlanır gökyüzü
taşar
kabına sığmaz yalnızlık

sevdalar ekilir birer birer
çürümüş hüznün karanfilleri geçer
papatyalar saçlarında bahar

nergis kokularında bayram
gözlerin her yerde nereye baksam
anılarda kaldı gözlerin bir akşam
tutup koklasam
öpmeyeceğim şöyle bir baksam

melankoli

bir melankoli sarar beni
ne güneşi görürüm
ne düşen yıldızları
erik ağacı gelinliğini giyinmiş
kimin umrunda
son rüyalar görülür
herkes kendi halinde

bir melankoli sarar beni
ne melodi kalır aklımda
ne bir ezgi
hayat yük olur sırtımda
birşeyin tesellisi kalmaz
öyalanma vaktim dolmaz zamanında

bir melankoli sarar beni
ben ölürsem
akşam üstü ölmem
gece yarısı ölürüm
sönmüş ışıklar beni uğurlar
beyaz bir güvercin olurum
sesim çıkmaz
özgürlüğümde kaybolurum

fısıltı

kervan geçmez bir yol
gönlüm
bütün sonbaharları saklar
her aşk ancak kendini yakar

gider ömür habersiz
kırlangıçlar geçer selamsız
her bedene bir aşk çarpar
sevda kendi yalnızlığını arar

hangi balığın kılıcından çıkar
bir oltadaki yem
zamanla sararır yaprak
kurumuş dal gövdesine zarar

eylül

ayın yüzü
gülen ayva
kıvamına gelmeden
kırlangıçlar
hüzün vadisine
yolculuklara çıkmak üzere
demir aldılar yaşamdan

gümüş tepsilerde bekleyen gülüşler
kısacık ömürlerinde göremeden eyfel kulesini
ılık meltemlerde darmadağın oldular

kentin çöpçüleri oldu toplayan
kopan zincirleri halkalarından

bir yanardağ içinden geçen göçmen kuşlar gibi
kanatlarımı rüzgarlarda soğumaya bırakıyorum
günler geceler geçiyor
karlar yağıyor
buz yüreğim yangın yeri
baştan sona yanıyor

mevsimler sahibine kavuşmadan saatler güneşe varıyor
beklenmedik günlerde kuşlar yavruluyor
nedensiz gecelerde kalbim yerinde durmuyor
hangi dağın tepesine çıksam aynı yolculuk gelip buluyor

zamanı gülücüklerle yolculuğa uğurlayan martılardı
gelip bizi buldu inadına yaseminler
sessizce geçip gidecekti günler
sözlerinde durmadı karanfiller

portakal çiçekleri açacak demiştin
gitmeseydin
gülüp öpecektin
nerede düşen bir yaprak görse
sevdalara dalacaksın demiştin

gittim kanadı kırık bir albatrosun gölgesine sığındım
beni ayaklarıyla gönderdi gerisin geriye
sen bu dalgalarda uçamazsın diye
sarıldım fırtınaya
gökyüzünde savruldu
ayçiçekleri gibi döndüm güneşe
yapayalnız bir dal gibi
düştü köküm

masallardaki gibi olacak sandım
kuşlar prenses
kuşçular prens
ben masalcıların yalancısı oldum
masalların kötülere

zaman bu ya
eski masallar bir hikaye gibi anlatılır oldu
geçmiş geleceğe
gelecek şimdiye
toprak buğdaya
buğday başağa karıştı
yeniden doğdu sarı umutlar

kartal açınca kanatlarını
kayalıkların tepesinde
taşlar dağılıverdi
çelik gibi görünüyordı oysa

kartalın gözlerinde tarifsiz bir hüznün doğdu
bakarken gözlerime
doldurdu hücrelerimi rüzgarı
yüreğimi kapladı sarmaş dolaş

gel kartal gel
ne olur
yapma telaş

kartal gözlerinde kayalıklara çıksam
bir tutam bulut olsam
kollarında karanfil koklasam
nefesinde yeniden doğsam
yeniden doğup güvercin gibi okşasam

bir köşede kaldım uçsuz bucaksız mor

kuşların deniz rüzgârlarından kapıp getirdiği
kanatlarında yosun kokulu kelebekler
mevsime bakmadan açan çiçekler
güneşin arkasından gülen mor ağaç
söyle, gözlerinde hangi kırlangıçlar gezer

cümle âlem sözden kesilir
ağzlarında iki kaşık, suya gider
uzakta bir kentte bir güvercin gezer
halimi sorarsa sorar, yoksa selam eder

tutup bakamam gözlerime
gülüversem içimde açar karanfiller
sarılısam bırakıp gider yaseminler
tüm çiçekleri getirsem dizlerime
kalırım tek başıma

uzaklarda kanat çırpan güvercin
güneşini bana ver
uzat parmaklarını açsın bu karanfiller
dans edecek gözlerinde bu gülüşler

tutunca parmaklarımdan çıkan rüzgârları
açacak ay ışığı
saçlarıma gireceğim fırtınalardan ayırı
sarılıp öylece kalacağım

sus diyeceğim
söyleme geçip giden günleri
göz yaşlarıma sarılacağım
kenara atacağım tutup
ağlayacağım

kara deliklere selam kelam olsun
(yaşasın; $f=m.a$, kahrolsun; $e=m.c^2$)

söylenceye göre evren
13.500.000.000 yıl önce ortaya fırlamış
saniyeye çevirirsek
 $13.500.000.000 \times 365 \times 24 \times 60 \times 60$
yapıyor kabaca
göya şimdi
bu
 $13.500.000.000 \times 365 \times 24 \times 60 \times 60$
dan hemen sonraki
 $1/100000$
.saniyede ortaya çıkan protonları seyredecekmışız
(saniyenin yüzbinde biri, haaaa demeden çok yıllar önce)

yürürken güldüm
ayağım dolandı
yavaşladım
hani bu kadar zaman içinde yaşamın ne anlamı olacak ki
bağıracaktım yanımdan geçenlere
koşturup duruyorlar
sayılara vursak hepimizin koşturmalarının hızını
bir protona yetişemeyeceğiz, bize toz attırır.

oysa kalbim sayıyor
saniyenin onmilyonuncu trilyonda birini
hemen hemen durmuş gibi
ayın parçalarından arta kalan ışıkların mevsiminde
kocaman kocaman atıyor
lap pat pat lap lap
of bu ne evren
bu ne galaksi
hepsini sanki yüreğim doğuruyor.

büyük birleşmeyi gevşeteceklermiş bugün duydum
güldüm
komik
bizi yok edebilirlermiş
olmayan cihanda nasıl şarkı söyleyeceğimizi sormuyorlar
“durdurun dünyayı inecek var” demişti ferdi tayfur
hızlandırın parçacıkları
gerçekse dediğiniz
ben de sıvazlayayım bir ucundan

of kara delikler
neden karasınız
içimizdeki güneşi kıskanmayın
“sevdamızı alın yare götürün”
gücünüz yetiyorsa sevdamı o güvercinin kanatlarına bırakın
aşkolsun kara delikler size aşkolsun
beni ona kavuşturun.

güvercinler gezer

oturduğum karşımda gezen martılara inat
sabırla yerimi ısıttım
içimden gülüyordum
çabucak fırladım güneşin çizildiği
çocuk resimlerine girdim
karşımda duran betona inat savurdum saçlarımı

kayalıklarda savrulan rüzgarların
alıp getirdiği bir nergis çiçeği gibi
usulca koklamak istedim
saçının altından girip yüreğinin yamacına kavuşan o sesi
tutunmak için avuçlarımı açtım kimsesizce kalakaldım içimde

beyaz bir fırtınadan kalan esmer yüz
gelincik tarlasında gülen göz
söyle
hangi dağın tepesini ebeleyip kaçtın
aramızdaki yalnızlığa inat
gözlerinde güvercinler gezer

ağlamak gelir ya hani okyanusu göremedim diye
içinden çıkamadığın ormana dalıp gidersin
ne saçların umrundadır ne gözlerin
sessizce çılgınlığına kapılıp küreklere asılırsın
ilerde bir zamanda mekan kaybolur
içini çekip kendine kapanırsın

pamuğu kıvamında karıştırınca ip oluyor
ipi zorlarsan kopuyor
hayatı kovalarsan peşinde kırlangıçlarla g ediyor
gözlerine baksam
güneşte terini saklayan güvercinler gibi
elinden tutsam
biliyorum hayat herşeyi gizliyor

koşturan karanfilleri tutup parmaklarımla
avuçlarına konacağım
gözlerimi açıp saçlarına bakacağım
rüzgar esecek savuracaksın

sakince/duende

çocukluğumun gizlisi kalmamış duvarlarında
yatağımın başucunda kendimi kovalıyorum
kötüyüm duende
kimsesizim, güvercinler gelse de

karanfillerin nergisleri kovaladığı zamanlar vardı,
dağların yamaçlarında kanaryaların seslerini toplardım,
gözlerime giremeyen güneşe takılıp kalan avuçlarım,
arardı sokaklarda
gül ağacından sıyrılan parmağım, kendime battı
üzülme diye

avuçlarımda baharı yüzüne veren parmaklar
gözlerimde
arta kalan yüreğim
hangi dağı geçse
yalnızlığa açılan kapı
cırılçıplak güneş

kimsesiz bir kırlangıcın
mevsimleri devirdiği günlerde
koşarak gelen güneş
içime gireceğim
kimse elimi tutmadan
haykıracağım
yalnızlık bu
habersizce gülecek yıldızlar
sakince

gülden çıkıp laleye gitsem
sarılısam nergislerin kokusuna
içimden geçenleri bir bir anlatsam
solmadan bana dokunur mu?
yaprakların
tüm gülleri saçına döksem, kıvır kıvır
gözlerinle dokunsan, adım adım
birini saçlarına alsan, kokanı bulup
diğerleri sana kalsa
elime baksam

kendinden habersiz geçen günler

kelebeklerin ömürleri kısa olurmuş
şairler öyle diyor
güvercinlerin hiç ömrü olmazmış
ben böyle diyorum
gözlerim gözlerime girince
zaman geçmezmiş
ömür koskaca olur sonsuzluğu geçermiş

kelebek gibi konsam dudaklarıma
bir tutam sevinç versen gözlerime
yok olmuyor, sözler kendinden kaçıyor
en iyisi saklansam saçlarımda

sakince ırmakları aşmak gelir içimden
tutup elimden sarılmak
uçurumların uçurumunda kollarım açık
düşmemi beklemeden kuşlarla konuşurum

saçlarıma girip karanfilleri kıskandırmak
var ya
nergislerin kaybolup gittiği bulutlardan
nilüferlerin baharı kovaladığı mevsimlerden
bana kalan ben olsam
sadece
bilmem kimsesiz yağmurlar ne der?

kendinden habersiz geçen günler
kimseye şikayet etmeyin
siz gelsiniz de gelmeseniz de
yüreğimi verdim haberiniz olsun

öğrenmek zor

sustum
susmaktan gayri rüzgarları savuşturdum
yüzüme değmemeli saçlarımı okşamamalıydı

hangi yıldızın kuyruğundan kopup geldi
bu kendinden güzel güneş
avuçlarıma almadan kayıp gidecek

bir güneş tutulması mevsiminde
ay tutulmasına inat gözlerini açıp
küsecek

gidivermekten başka yol yok
çaresizce hüzne kucak açmalı
içinden çıkılmaz denize

toprağın gizlendiği şehirde
zamanın her an öldüğü mekanda
konmalı yeryüzüne inat

sustum
susmayı öğrendim nilüferlerden
kestim gövdemi

ben ne yazsam kimsesiz kalır

gözlerimde ırmakları aşmak varken
savruldu kayalıklarda rüzgârlar
tutunamadı
sessizce
girdi araya güneş

özledi gözlerim
tutamadı
elleri üşüdü
koşsan bana, gelirim
dedi
ses versen, duyar mıyım?

karlı dağların yamaçlarında toplarken kır çiçeklerini
açtı saçlarımda nergisler
giden kırlangıçlara inat
mevsimleri doğurdu gözlerim

hangi mevsimde kaldıysam
ardımda güvercinler peşim sıra
saçlarıma girdi benden habersiz
kokumdan sahipsiz

içimi çektim el değmedik yasemin kokusunda
düşümde kelebeklere daldım
içimde biriktirdim benden arta kalan nergisleri
ne çok sevdim saçlarımı koklamayı
burnumun altına konmak istiyor kır çiçekleri

girsem deli rüzgârlara inat
saçıma
meltem olup essem
kaybolsam kendimce

yüreğime dokunsam
sahipsiz yaban atı yapsam

içimi çeksem
kaybolsam
yokluk
kimsesiz kalsa
balkonda karanlıkta güneş
mevsimler gelse koşarak
avuçlarımla toplasam
kendimden ayıklayarak

**Geceyi kökünden söküp toprağa atan,
çamurdan yuvalarına dönmek için mevsimleri kovalayan
kırlangıçların
gece yolculukları üzerine bir denemedir.**

Güneşin ısıtmadığı hudutlarda, kırmızı kurtlar kemirmek için kendilerine ruhlar ararlarmış, sınırlarını kendi içlerinde belirledikleri aşklarda kanat açmak isterlermiş. Sevişmelerin son bulup ışıkların yeniden gün ışığına çıktığı gecelerde kemirecek ruh bulamayan kurtlar artık kendilerini kemirmeye başlamışlar. Bedenlerimiz kurtların dişlerinin altında sıkıştırılmış. Gökyüzüne çıkmış, buharlaşmak üzere. Ey gökten düşen yıldızlar hangi taşın kolunu yüzlerimize dokundurup yüreğimizi safralarla doldurdunuz.

Gece yarısı şehrin pislikleri içerisinde kaybolmuş bir çöp gibi kamyona atılmayı bekliyordum. Birisi geldi. İğrenerek boynumdan tuttu. Bağıramadım, tutma beni diyemedim. Kustu tüm pisliklerimi üstüme. Bağırdım. Çıglıklarımı martılar duydu yalnızca. Şehrin köpek sürüleri, çöpçü köpekler yaladılar tüm yaralarımı. İğrendiler. Çekip gittiler. Bu çöpten adam olmaz dediler yaşanmamışlıklara.

**Düşünceler gelir gider
Yapayalnız kuru bir dal gibi
Paylaşırım hayatı**

geceyi kökünden söküp toprağa attılar
gündüzler sansarların koynunda oyuncak oldu
geçmiş inatlar birer birer tarihe kavuştu
çabucak geçiverdi zaman
anlayamadan

geceydi,
kendince bir gece olacaktı,
yerinde duramayan teninin dibindeki kurtlar yeryüzünden
ısırmak kendilerince rahat nefes alabilmek için tüm vücuduna
saldırıya geçtiler. vakitleri daralmıştı ya seni alıp gidecekler
ya da kimsesiz kalacaklardı.

geceydi,
gece yarısı olmuştu,
her zamanki gibi sabah olacaktı,
yanındaki yatakta kurtlar girdikleri savaştan zafer çığlıkları
atarak önünde zıplamaya başladılar. çığlıklar çoğaldıkça
bedenindeki kurtlar sarhoş bir sinek gibi beyninin içinde
sızlanmaya başladılar, bedenini değil beynini esir alıp rakı
sofrasında ziyafet çekmek için hicaz makamında şarkılar
söylemeye başladılar.

geceydi,
gece sabaha gebeydi,
her zamanki gibi bir gece olmadı.
beynin sinekleri kovalamaya karar verdi, sinekler geçit vermez
dağlardan aşamadılar, gözlerinde kartal bakışların doğdu,
sinekleri savurdu attı.

geceydi,
gece sabaha gebeydi
her zaman ki gibi sabah olmadı.
sen kendini doğurdun, beynindeki kıvrımlardan kartal kanatlı
güvercin mevsimsiz geceleri doğurdu. beynin bedenini
doğurdu.

süpürge

gelincik tarlasını süpüren güneş
topladığın gülücükleri bana getir
kimseler duymadan güldür içimde açmayan karanfilleri
sakince gir yüreğimin sahipsiz kıyılarına
orada bırak gülüşleri

ben sevsem de geri gelmez göçmen kuşlar
sakin kendince akar ırmaklar
ihlamurlar çiçek açar
yüreğimde büyür acılar

rüzgar değmeyince yelkenliye
sevinçler tazelenmez
farklı eser kuzeyden rüzgarlar
adamın yüzüne değmez

hayatın neresinden tutarsan
elinde kalan bir avuç yalnızlık kokusu
kendine gidebileceğin hangi yol varsa
hepsi kocaman bir yürek

karanfillerin güvercinlerin kanatlarında bıraktığı umuda inat
kokar tüm yollar
çiçekleri kökünden sarsan
inadına güler gözlerindeki kahve yaprağı

tüm yerlerini savursan
dışarıya kimsesiz kuşlar gibi kalır yabancılığın güneşe
tutamam
gündüzler gecelerden uzun kalır hayata

yarasını yalayarak iyileştirebilenlere

gündüzler zor geçerse
elinle tut saçlarını
koparsa telinin ucu
bak güneşe
nasılda yanıyor

sarmaşıkların saçlarını kıskandığı zamana inat
geçer gider rüzgarlar
içine uğramadan
nilüferler açar farkına varmadan
karanfiller kıskanarak ağlar

iç çekip gözlerine
ırmakları taşısan
tüm denizler susuz kalacak
hangi taşı kaldırsan
çağlayanlar taşacak

evrenin hergün yeniden doğup dirildiği saatlerde
nergislerin sudan gözlerini çıkarıp güneşe güldüğü anlarda
nefesini tutan bir kurbağa gibi dallarda koştursam
derinlerde kaybolup yaralarımı yalasam

çürümüş bedenime ortak olan kurtlara armağandır.

duramadı,
patladı erik ağaçları,
kirazlar,
menekşeler,
elektrik direklerinde kırlangıçlar,
tarlalar alabildiğince yeşil,
gökyüzü,
uzatsam elimi ürkecek.

güvercin yüreğim,
rüzgarlara karıştı,
geceden doğdu bu haykırış,
ısrıgan otu sardı,
kanyor ellerim ayaklarım.

yanıbaşımda cenazem,
çürümüş bedenimde kurtlar,
son kalan kemiklerimi kemiriyor,
çöpçü köpekler.

gözyaşlarımı özlemeyecek yağmurlar,
sesim de duyulmayacak,
güneşe gidiyorum,
içimdeki karı eriteceğim,
kendi kendime gidiyorum.

çürümüş bedenime ortak olan kurtlara armağandır bedenim.

lime lime didikleyecekler
önce beynimi
yüreğimi kemirecekler sonra
böbreklerimdeki taşlardan surlar dikecekler
resmi geçit törenleri yapacaklar sonra da
pelte pelte olacak ağızlarında
yağlanan karaciğerimden ziyafet çekecekler
ciğerlerimdeki dumandan kafa yapacaklar
yavaş yavaş sindirecekler
gözlerimde ne bir yaş kalacak geriye
ne de ışık
iz bırakmadan geçen yaşanmamış aşkları arayacaklar
yüreğimin pis kokulu odalarında
değersiz taşlar gibi
köpürecek ağızlarında safram
iğrenecekler

kuzey

esiyordu tüm hızıyla gülümseyen rüzgar
karlı dağların tepesinde yönünü kaybederek
hüzün dalgası kaplamıştı tüm yüzünü
döndü ve kuzeye doğru yürüdü bir zaman

sımsıcak bir karanfil yüzüne değdi
kaçmak istercesine
solgun bir yaşam gülüyordu
dağın tepesine

donmuş bir yanardağ
açtı kollarını hüzün vadisine
geçti gitti kırlangıçlar
hazan mevsimi geldiğinde

ölüme geçit yok

kahramandır ölüm kimi hikayelerde
bakmaz adamın gözyaşına
alır verir verdiklerini
paylaşmaz
gelir
alır ve gider
söylenmez koca karılar gibi
ne istediğini bilir
gelir
alır ve gider
geride kalan yalnızlıktır
bile bile katar kendini yaşama
sever delicesine
dayanamaz
gelir
alır ve gider
hayır diyemezsin baştan çıkarır
faydası yok
gözlerinde gelecek
geçmişte kalmış bir anı
savaşmaz
bilir galiptir her yenilgide
gelir
alır ve gider
tam da alıştığını sandığında gelir üstelik
yüzünde sınırsız bir gülcük varken
ya da sıkıntıdan bedenini çürümeye başlarken
kim bilir yolda gelip geçene bakarken belki de
gelir
alır ve gider

bu şehir çürüdü

bir daha doğmayacağım
her şey tekrardan başka ne

o veya bu şehir
çok yaşa sözcükleri
günaydın iyi akşamlar
hayırlı olsunlar

gözlerin olmasa
ya o sesin
kalbim dayanır mı

gecenin karanlığına bırakılan umutlar
sevinç ve keder çılgınlıkları

her yerde gezen ölümler

ölüler öldü bu şehirde
çürüyor bu şehir
önümde ölümler

gözlerin olmasaydı
öpmeseydim
ne işim vardı bu şehirde

bitemeyen şiir

kocaman bir yalanın neresinde dursan
her yeri kocaman yürek yarası haline geliyor
kaçsan peşinde köpekler
kovalasan kocaman yalnızlık
hangisine kavuşsan tarifsiz göç yaşadığın

içinde koşamadığın denizler peşinde
bedensiz mumya gibi hayallerin önünde
saçlarını savursan umarsızca rüzgarda
heryerine değiyor karanfil kokusu

dansçı güvercin
kırmızı kanatlarını açan güvercin
sessizce
dans eden kızın saçlarınının rüzgarda bıraktığı mekana kondu
kız habersizce ayaklarını güneşe kadar açıp savurdu
güvercinin gözlerinde yıllarca öncesinden kalan geçmiş gün
yüzüne çıktı
sevinç çığlıkları attıkça kızın parmakları tüm evreni kuşattı

yeşil yol vardır hani kimselerin bakamadığı
gündüzler uzun gelir ya
gökkuşağının altından geçip gitmek istersin
sanki kolaymış gibi
tüm geçmişin sırtında kambur olur
renklerin tüm kokusundan nar çiçeklerinden karanfillere taç
yaparsın
elinde kalmış azıcık kır papatyasıyla

beklersin demirlerini atan gemiye inat
geceleri göremedin ki okyanus kokularını versin

elinden düşen gölgene kapılır yüreğin
kimsenin ulaşamadığı boşlukta çırpınır güvercinler
her şeye inat öter sabahları kuşlar
sesimizde kaybolup giden bizlere

sen de kök sal geçmişe
hey bak orada duruyor güneş
korkma dokun ki yüreğin ısınsın
gidersen güneş ağlar

mademki ağlıyorsun al yüreğim senin olsun
bunu kimse duymasın olur mu
topraksız karanfiller gibi kalalım
kaç sefer geçti içimizden
hep dağılıp toparlandık
fakirce ağlayacak mıyız sabahları

içimizdeki yunusları uğurladık
yakıştı mı bize hüznün
veyseller görüp çılglık atarken

bu derdi kime anlatsak kaçtı
kimse kalmadı halimizi anlayacak
beynimizi kemiren yalnızlığa esir düştük

aşk olsun çocuklar
hangi kanın kokusu çıkar
elinize değmedik bir parfümle
dokunsan kırılır geçmiş
paramparça olur aşk

gözlerinize giremez güneş
sahipsiz uçurumlarda kollar bacaklar kesilir
saramaz en küçük yarayı karşında duran
kocaman olur gözyaşların

kır çiçeği
güneş
gülen incecik gözde kaldı geçen günler
mevsimlere inat açtı kırmızı karanfiller
sahipsiz geceleri yakaladı güvercinler
mademki sırf bu yüzden dağılacaktı evren
pişman olsun tüm yıldızlar gecelerden

avuçlarımda eriyen kar tanelerine inat
güvercinlerin kanatlarında kaldı yalnızlık
bir avuç fırtınada sessizliğe büründü karanlık
geiyorım ırmakları ayaklarım benden berbat

gelincik tarlası
şimdi şuracıkta sandala gelincik yükleyen kadınlar
yüzlerini göremiyorum yağmur yağıyor şemsiyeler örtmüş
kırmızıdan ayırsam gözlerim sarıya alıyor
güneş kıskanıyor düşen çiğ tanelerini
ben hüznüme devam ediyorum gündüzlerden saklanarak

olasılık

kırmızıdan çıkarttılar beni
maviye boyadılar
olasılıklarımı aldılar
gerisi bana

çalıntı aşk

tüm şehir irinlerini kustu bu gece
kaldırımlar gölgelerini
bir ben kalmıştım
bir de şehrin delileri
bu saatte

güneş çekip gitti
gecenin koynunda süzıldüm
yıldızlar şahidim oldu
sen tüm rüyalarını bağışladın

salkım söğüt yerinde duruyor
gözlerin sahibini kaybetti
ezgisi yok bu şehrin
bestesi kayıp
adresi çalıntı

bir ben kaldım
bir de şehrin delileri
bu saatte
ben bir kayıp
şehir hepten yok

kendime

kendimden kaçmak için
kendimi verdim kendime
ılık bir rüzgarda fırtına oldum
denizlerde duruldum
şaşırdım

umuttandır bağırışım
bağlaya-bağlaya kendimi kendime
asılı kaldı gözlerim
sarışın bir çocuğun gülüşlerinde
tutamadım

bir maceraydı kendime gidişim
ne gezdim ırmakları
ne yürüdüm sokaklarda
ne buldumsa kaybettiklerimdi
ağlayamadım

kendi kendimde yakalandım
asi bir zamanda
kocaman bir ömürdü
kısacık yaşadım
anlayamadım

güneşi gördüm kendimde
maviyi beyazı geceyi gördüm
bir demet kendimi aldım kendimden
yürüyüp...
ayrıldım

dans

ölüm

seni doğurdum ana rahminde
celladınım
ipini ben çekeceğim
günü geldiğinde

ölüm

sevdanın yollarında yürüyoruz
gözlerde ateş
damarda kan
ateşi kanla söndürüyoruz

ölüm

özgürlüğüm tutsak değil
kapıyı açıp aynamın girebilirsin
adımların hep ileriye dönük
ay ışığında güneşlenirsin

ölüm
biz ikimiz
kendini arayan bir dünyanın
yarım kalmış bir gezintisiyiz
rüzgara karşı
rüzgarla bir sürüklenenleriz
biz ikimiz

ölüm
yaşadıkça
esirimsin

Yılan Kale

Çukurova'da Yılan Kale diye bir kale var, Misis'le Adana arasında bir yerde tüm ovayı görür. Yakınlarında da Kokar diye bir yer vardır, Kokar denilen yer, gerçekten kokan bir yer, kükürt kokar, çürük yumurta kokusunda bir yer. Ta uzaktan kokusu insanın burnunun direğini kırmaya yeter. Çocukken mahallede bisikleti olan tüm çocuklar oraya giderdik. Ben hiç sevmezdim kokusunu. Zaten yumurtayı da sevmem, ne kadar tavuk beslesem de, civciv alıp büyütsem de hayatımda yumurta yediğimi anımsamam. Ben küçükken, sanırım bir yaşlarında, annem ha bire yiyeyim diye ağzıma dürtmüş ben de tiksinişim. Kendimi bildim bileli yumurta yemedim. Ama kümeden, tavuğun altından, özellikle kendi beslediğim tavuğun altından yeni, sıcak yumurta alıp eve getirmeye bayılırdım. Dövüş horozlarını da çok severdim ama dövüşmelerine katlanamazdım. En iyi cinsten dövüş horozlarım oldu, en iyi cins deyince; annesi, babası ve dedesi yani tüm geçmişi bilinen horoz anlaşılır. Horozların dövüştürüldüğü kahvehaneler vardı, giderdim ama içim kan ağlayarak izlerdim dövüşlerini, zaten gitmeyi pek de sevmezdim. Dövüş horozları çok asil olur, ben de asil horozların yumurtalarından bulup kuluçkaya koyardım ve civcivken büyütürdüm. Onların öyle bir ötüşü vardır ki insanın içini içinden koparıp alırlar. İnsandan kaçmazlar. Kuru üzümle beslerdim onları. En son lise üçüncü sınıftaydım iki tane büyütüştüm, canavar gibi olmuşlardı. Ellerimle besledim onları. Bacaklarında birer mahmuzları var dı ki... onlar daha güçlensin, tüyleri parlasın diye limon sürerdim ellerimle, severdim başlarını. Sabaha doğru öttüklerinde tüm mahalle tok sesleriyle inlerdi. O sıralarda bir de keklğim vardı.

Kafeste beslemezdim onu, evin içinde dolanmaya alışmıştı, kaçıp gitmezdi. Sabahları öyle bir öterdi ki sormayın gitsin. İşte; evin içinde keklik, dışarıda koskocaman bir kümes, iki tane dövüş horozum, bileklerimde yerlere vurulmaktan kırılmış bir saatin izleri...

Üniversite sınavına girdim, neyse kazandım, Ankara'ya geldim; yıl 1983. Annem horozlarıma, tavuklarıma, kekligime bakamamış. Keklik ne oldu hatırlamıyorum, tavukları da, ama horozlarımı birbirleriyle kavga etmesinler diye ayrı yerlerde tutuyordum, bakamamışlar. Bir gün bunlar birbirlerine girmiş, tabii evdekilerin haberi yok, dövüşe dövüşe biri öbürünü öldürmüş. Telefonda öğrendim, kahroldum. Keşke hiçbir yere gitmeyip orada kalsaydım. Benim yüzümden horozlarım birbirlerini öldürmüşlerdi.

Bir daha geri gelmedi geçen günler. Söylenceye göre yılanların şahının yaşadığı, Çukurova'yı boydan boya görüp selam eden, bisikletlerle son sürat aşağıya indiğimiz Yılan Kale orada duruyor. Horozlarım öldü, keklğim kayıp, tavukların akıbetinden haber yok.

Kirada oturuyorduk. İki katlı evin giriş katındaydık, arkadaki bahçeyi telle ikiye bölmüştüm. Ev sahibi hem kiracılardan usandığından, hem de daha çok para kazanmak amacıyla, sonunda evi müteahhite vermiş. Bizimkileri çıkardılar. Bizim evin bahçe duvarıyla dedemlerin bahçe duvarı ortaktı, evlerimiz yan yanaydı. Onu da almışlar. Dedemlerin evi tek katlı müstakildi. Dedem her türlü çiçeği yetiştirir, evin önünden geçenler hayranlıkla bakardı. Bizim evi ve dedemlerin evini yıktılar. Adam sahtekâr çıktı. Evlerimizin yerinde halen sadece bir temel duruyor. Geçen gittiğimde dedemlerin evinin bahçesinin sadece giriş kapısını

yıkmamışlardı, onu görünce ben yıkıldım. Oysa dedem ne de severdi çiçekleri. Dedemi özledim.

Olmasa bile ruhum, sevinçten gizlice bayram yaptı...

güneş
şımarık bir kedi gibi evlerin saçaklarında erimeye yüz tutmuş
kar tanelerine gülümsedi
dışardan bakıyordum
kendimi belli etmeden
oysa beni görsün istiyordum
görünmeden beni görsün

geldi şaşkın bakışlarla bir martı kondu evin saçaklarına
gözlerine bile bakamadan
bağırmaya başladı
ne martıyı kovalayabildim
ne güneşe kollarımı açabildim
öylece kalakaldım
sevinçten sevgimi paylaşamadım...

geçmek bilmedi zamandan çalmayı düşlediğimiz anlar
yaşam bizim için koskocaman yarattı kahramanlar
dizinde uyuyamadan geçti kırlangıçlar
sensiz esen rüzgâr hep güzel bir sonbahar

işte diyecektim zamanı geldi
gelmelerin mevsiminde doğdu sevinçli güvercinler
gözlerinde bakakaldım geçmişe
yeşil bir ovada ruhum teslim olmadan önce

pırıl pırıl açan nar çiçeklerine inat
tomurcuklarını açtı yaseminler nergisler
teker teker öptüm kokularından
sığamadım geleceğe
dallarım budaklandı genişledim kök saldım yeşil ovaya

ova beni doğurmasın diye yalvardım güneşe
kimse doğurmasın beni

Sessizce giden bir geminin arkasından büyük umutlarla yola çıkan martılar üzerine bir denemedir...

Sakince demirleri kıydan yüreklerine çeken denizciler yaprak yaprak öbek tutan hüzünleri sıraya koymaya başladılar. Fırtınalara kapılmış gemi incecik gövdesiyle rüzgarlara karşı koymaya bile cüret edemeyecek haldeydi. Sevgiden yosun tutmuş bedenini aç martılara bırakmayacak kadar da cesurdu. Ziller çalındı, son dersin çıkış vaktinde zillerin sesine kulak veren martılar birbirlerine öykü anlatmaya başladılar, içinden çıkılmayacak sorulardan vazgeçelim dedi genç bir martı, varsa yoksa biziz, bize bizden başka rüzgar uğrayamaz, biz birbirimizi kucaklayalım diyerek söze başladı, ayakları çamur içinde yorgun ve yaşlı martılardan birisi sözü havada yakalayıp bir güzel nasihat çekti: bakın; gençlerin kanı taze olur, hızlı akar, zaman demlendikçe durulur damarda atan kan, bazılarında durulmaz taşar, ki siz taşanlardansınız, en iyisi bir bardak süt ve gevrek bir dilim ekmekle karnınızı doyurup geçmiş günlere inat etmekten vazgeçin dedi.

Şunun şurasında gemiye gireli 3 gün olan, zayıf mı zayıf, çelimsiz bir tayfa bedenine bakmadan söyleve başladı;

Ey deniz dostları, kaldırımların vazgeçilmezleri;

Biz ki, bizim geçmişimiz fırtınaları geride bırakıp, geleceği geçmişten damıtan, elleri yağlı, gözleri hüzün, ayakları ıslak su içerisinde büyümüş albatrosların tarihini içine çekmiş göçmen kuşlarız, inadına rüzgarlar bitse bile küreklere sarılacağız, ki küreklerimiz kırılrsa düşlerimizdeki umutlarımızdan çekeceğiz yaşamı...

Sustu tüm martılar...

Gece oldu
Sonra akşam
Sonra sabah

Elinde fırından yeni çıkmış bir çift pideyle, sarı saçlı, yeşil gözlerinde bayram sevinci olan bir kız çocuğu, boyalı parmaklarıyla genç martının düşlerine pideleri bırakarak, gözlerinde sevinç, ayaklarında siyah bir çizmeyle el sallayıp uzaklaşıp gitti.

Her hikaye mutlu sonla bitecek değil ya bizim hikaye de böyle işte...

Potkal hiçlikte demlenip yüreğinizdeki yeşil umutlara dem tutsun...

düzeltilme şiirler

hayatın bir yönü olsaydı tüm yönlerden sapardım,
sapkın şaşkın bir albatros gibi denizde yalnız kalmış
balıkçıların kıyısına kanatlarımı koyardım,
ancak onlar anlar kollardı hüznümden ayrı düşmüş
kanatlarımı,
bir rüzgarda fırtınaya kapılsam denizcilerin ağlarına takılmak
isterdim,
özenle ayırmasını ancak onlar bilirlerdi,
satacakları balıkların ölmeden önce acı çekmesini istemezlerdi
yalnızca onlar,
serüven yaşamak istesem
hiç kimsenin yamacına kürek çekmezdim,
gözlerimi suda açmaz,

sudan çıkan gözlerimin güneşi görmesine izin vermezdim,
sıkılırdım,
başkalarından,
kanatlarım olsun isterdim,
öleceksem yırtıcı bir atmacanın öldürücü darbeleri arasında
yolculuklara çıkardım,
gözlerini açar
saldırıya geçer
kanatlarıma son darbesini vururdu,
son hızla bir duvara girip çıkmamak gibi üstüme yuvarlanırdı,
hikaye bu ya atmacanın pençelerinde yeniden doğardım,
rüzgarlar nergislere götürürdü beni,
kimselerin ayak basmadığı yalnızlar mezarlığına,
ah o eski günler
neden hep mezarlıklarda oynadım ki,
şimdi o mezarlıklarda yatanların ruhları peşimi bırakmıyorlar,
keşke sen de yanımızda olsaydın diye şarkılar mırıldanıyorlar,
keşke diyorum,
ara sıra,
keşke yanınıza gelebilsem,
vaktim var hemen çağırmayın,
ama mutlaka geleceğim,
kesin bu,
ben onları çağırıyorum,
ruhların dili olmazmış,
“wish you were here” diye mırıldanırken bir güvercin gelip
avuçlarıma dokunuyor,
gitme,
biz senleyiz,
sen bizle,
diye türküler söylüyor
“wish you were here” diye, üstelik anlayamadığım bir dilde
burada kal diyorlar,
gidene kadar kalacağıma söz veriyorum,

yaşamayı seviyorum diyorum,
susuyorlar önce
sonra
birlikte beraber uçmayı teklif ediyorlar,
kanatlarım yok diyorum,
biz seni uçururuz sen bizden yükseklere tırmanabilirsin
diyorlar,
utanıyorum,
büzüşüyorum,
güvercinlerimin yamacındaki gölgeye çekiyorum kendimi,
seviniyorlar,
uçup güneşe yolculuklara çıkıyoruz tüm sevdiklerimizle,
onlar gülüyor,
ben ağlıyorum,
geçmişim,
güvercinlerim,
geleceğim,
yaşamak istiyorum,
sokaktaki o adam gibi bağıramıyorum,
kıskanıyorum,
biliyorum,
baharlar gelecek yine,
o adam gülecek,
ben de güleceğim.

Dedeme Mektup

Sahipsiz uçurumlarda kanat açan kartallar, özgürlüğün kokusunu içlerinde hissederler.

İçimde çürümüş bir diş sızlayıp duruyor. Bir dişçi bulup çektirmem gerek, yoksa alıp beni gidecek. Gitsin ya da götürsün hiç önemi de yok, ağrısı dinsin yeter, iki de bir sızlayıp duruyor bıktım artık. Çekip gitse kurtulacağım gitmiyor ki, yerleşti, sanki davetsiz bir misafir gibi. Yoksa ben mi konuk ediyorum kendi mi geliyor, belli değil. Sıkıntıdan ölmek istiyorum. Çıkacağım bir dağın tepesine en kıyıdaki kayaya uzanacağım, al beni boşluk al bağıracağım al beni de kurtar. Doğa boşluktan nefret edermiş, al beni kucağına al, al da sev, beni kurtar. Boşluk almazsa beni ne olacak onu da bilmiyorum. Çekip giderim artık, kendim de mi gelir, gelmez mi bilmiyorum.

Ne önemi var ki, rüyalarımda gördüğüm güvercinlerle karşılaşırım belki, dedem başından geçmiş hikayeleri anlatır, sahi dedem ne yapıyordur şimdi, yalnız tek başına çaresiz midir? Kim bilir ki, belki beni özlemiştir. Ne güzeldi bisikletinin arkasına bindirir işyerine götürürdü beni. Ah o güzel günler! Yoksa hepsi bir hayalden mi ibaret.

O otobüsle ben de gittim uzak şehirlere ve şimdi o uzak şehirde kaderim denen olasılıklarımı yaşamaya mahkumum. Bu muydu dede, bu muydu gideceğim şehir, yaşayacağım anılar. Hiç büyümeseydim keşke, kurtulma umudum hiç yitip gitmeseydi.

Çocukluğum, dedemin mezarı orda yalnız başına duruyor, üzerinde bir çiçek kalmış mıdır ki? Ya da ziyaret eden biri. Yok biliyorum, dedem rüyalarımda yok, bugünler ağlayacağım, ölmeseydin dede, neden öldün ki, bak karanlıklar hep devam ediyor, ölmeseydin düzenimiz bozuldu dede, ben yanında kalsaydım, hep çay söylerdim, mektupları postalardım inan yapardım, sen öldün dede hiç haber vermeden, ben senin bisikletine bindim senden habersiz, mezarına da gelmedim epey oldu. Beni affet dede, o güzel bahçenin yerinde şimdi terkedilmiş bir inşaat duruyor, bizi sen bıraktın dede tek başımıza, inan sen bıraktın. Bana bir mektup bile yazmadın dede, çift nüshalı, neden beni bıraktın dede neden?

Şimdi yüreğimde yitik anılar var, bahçende boş bir hayat duruyor. Hani yalın ayak köyden gelirmişsin ya, neden geldin dede neden? İçin hiç acımadı mı söylesene hiç? Sorular soruyorum dede kendime, yaşıyorum şimdilerde, üniversiteyi bitirdiğimi göremeden öldün dede, inanmadım. Bana hiç aşktan sevgiden söz etmedin dede, neden? Korktun mu? Terkedildim dede, kendimi terk ettim. Yanına gelebilsem ne güzel konuşuruz değil mi hayattan? Ölüler ne konuşur ki, değil mi dede, değil mi?

saçların güneşten kalma ay parçası
gözlerin yeşil ovaların görüntüsü
nereye baksan yaşam
kapatsan gözlerini hayali bir liman
sığınır kalır göçmen kuşlar
mevsimlere inat gölgen bahar
sarı yapraklarla öfersin geçmiş
sevdan gelecekte yitik

Aşkıınız Rasgelsin Matematik ve Aşk

İnsan beyninin yaklaşık 100 milyar nörondan oluşmuş olduğu söylenir. Nöronların birbirleriyle olan ilişkilerinden de düşünce dediğimiz şey ortaya çıkar. İnsan beynine beş duyu organı ile giren nerdeyse sonsuz miktarda işaret, örgütlenmiş nöronlar sayesinde işlenir, yoğrulur ve sonuçta insan etkinliğini oluşturur. Kısaca nöronlar arasındaki iletişimin temeli kimyasal ve elektriksel bir alış veriş.

Bu yazıda, beynin en güzel etkinliklerinden iki tanesi matematik ve aşk ele alınacaktır.

Bilindiği gibi matematik bir takım aksiyomları koyduktan sonra başlar. Bu aksiyomlardan yola çıkılarak çeşitli teoriler ileri sürülür, yeni kavramlar oluşturulur, sonuçlar çıkarılır. Bu aksiyomların ve sonuçların estetik olup olmadığı ile ilgili tartışmalar burada söz konusu edilmeyecektir. Sonuçta beyin aldığı sonsuz miktarda işaretlerden bir şekilde bunları ayıklayarak bu aksiyomların oluşmasını sağlar. Çıkarılan sonuçlar doğada ve toplumda olan olayları açıklamak amacıyla model olarak kullanılır, yani bu olaylara bir kılıf uydurulmaya çalışılır. Açıklamak, anlamak bir şeylere bir şeyler uydurmaktan başka ne olabilir ki? Matematik kesinlikler dünyasıdır, belirsizliğe izin yoktur.

Bu işaretlerden bazıları da aşk denilen kavramı oluşturmaz mı? İnsanın beyninde oluşturduğu bir aşk aksiyomlar sistemi, devamlı bir şekilde karşısına çıkacak nesnenin bu sistem içerisine alınıp alınamayacağına, yani bu modele uydurulup uydurulamayacağına karar vermesini sağlar. Yani aşk gelmez. Bir potansiyel olarak aşk, beyinde ekilir ve büyütülür. Kim ne derse desin her aşk tek kişiliktir ve yalnız yaşanır.

Aşk her zaman dile getirilebilir mi? Ya da getirilmesi gerekir mi? Ya da her aşk yaşanabilir mi? Aşk insanın kaybettiklerini, göremediklerini, görmesi mümkün olmayanları gösteren bir süreç değil mi? Ya da her aşk biraz da insanın kendinden kaçıp kendine varışı değil mi? Aslında aşk kişinin kendi-kendisiyle bir yüzleşmesi değil mi? Zaten her aşk yalnız yaşanmaz mı?

Hızla geçen gündelik yaşam kargaşası içerisinde insan nasıl kendisiyle başbaşa kalabilir ki? İşte bunu önceden gören Eros aşk denilen şeyi yaratmamış mı? Bir de söyle düşünelim. Aşk tek kişilik bir yaşam oyununda nefes alma ortamı olamaz mı?

Hayat'ın tanımını yapamadıktan sonra ne önemi var ki anlamını sormak hayatın? Belki de, mutluluğun resmini yapabilir misin? sorusu da yanlış, eğer mutluluk, mutluluğun resmini yapmak değilse. Asıl sorun yaşama-ölüme ve aşka bir kılıf uydurma sorunundan başka nedir ki? Tüm yaptığımız bir şeylere kılıf uydurma değil mi?

Her aşk ilk aşka yapılan göndermeden başka ne olabilir ki? İlk kez yaşanan aşk, aşk aksiyomlar sisteminin bazını oluşturur ve bundan sonraki tüm aşklar bu bazın doğrusal veya doğrusal olmayan kombinasyonlarından ibarettir. Sisteme giren aşk

nesnesi tıpkı Platon'un idealarındaki gibi tekleştirilir. Sonunda eğer aşkın limiti alınabiliyorsa bir kılıf uydurulmuş olur. Tüm aşklar mükemmel aşktan sapmakla ortalama almaya olanak sağlar, önemli olan varyansın küçük mü büyük mü olacağıdır, benzersiz aşk yoktur, olsa olsa beyindeki aşk aksiyomları sisteminin kılıf uydururken yaptığı oyunlar aşkın limitini belirsiz kılar.

Aşk aksiyomatiği nesnesine göre aşklar kümesindeki bir elemana yakınsamak ister, eğer yakınsama noktası bu kümenin içerisinde değilse burada bir sorun var demektir ya aksiyomlar sistemi tutarsızdır ya da yakınsamanın biçiminde bir değişiklik yapmak gerekir. Aşk aksiyomatiğinizi iyi oluşturamadıysanız değiştirebilirsiniz bu sizin elinizde. Yakınsamanın biçimini de değiştirebilirsiniz kimse sizin beyninizdeki uzaya karışamaz.

Seçim size kalmış; Matematik kesinlik arar aşkın seçtiği yol belirsizliktir. Aşkınız rasgelsin demekten başka yazarın elinden bir şey gelmez.

Ortalamayı ve varyansı da unutmayın sakın.